

derom. Det er mig meget vel bekendt, at man fra Administrationens Side fra Begyndelsen af har hævdet dens Berettigelse til at gøre den Fortolkning gældende af Hærlovens § 138, som i en Række Tilfælde er bleven gjort gældende, og det har jo ofte været Genstand for Forhandlinger i de paagældende Hæruddalg, hvorledes man praktisk skulde stille sig til den Bestemmelse, der var bleven tilvejebragt. Jeg skal herom kun udtale, hvad der staar for mig som Erindring, og jeg antager ikke at huske fejl, naar jeg siger, at det har været den almindelige Mening blandt dem, der hidtil have behandlet dette Spørgsmaal, at disse Forfremmelser af Officerer i Krigsministeriet ikke kunde siges at staa i Overensstemmelse med Hensigten med Hærlovens § 138. Man har paa den anden Side været af den Anskuelse, at det heller ikke vilde være rigtigt fuldstændig at affære de paagældende fra Avancement, medens de paa den Maade vare satte uden for Nummer, hvorfør man vilde aabne Udgang dertil inden for en rimelig Grænse, og det har været Motivet til, at der under Hærløvsforhandlingerne allerede i Halvfjerdsene har været stillet Forslag om paa den ene Side at give Udgang til Avancement og paa den anden Side at begrænse det derhen, at der kun skulde kunne avanceres een Grad, medens man stod uden for Nummer, og at der krævedes, saa vidt jeg ved, et Aars Tjeneste, efter at vedkommende var traadt ind i Nummer og Tjeneste igen, for at avancere videre. Dette Standpunkt kom ikke til Udtryk derved, at det blev en Del af de vedtagne Hærløvsbestemmelser, væsentlig naturligtvis, fordi man ingen Sinde kom til Gennemførelse af en samlet Hærløvslov. Derimod blev der, da en saadan samlet Lov for Søværnets Vedkommende i 1880 blev vedtagen, i denne Lov optaget den Bestemmelse, at de, der paa den Maade vare satte uden for Nummer, kunde avancere en Grad. Det er det, som staar i Søværnslovens § 50. Naar der nu altsaa maatte siges at være en Uoverensstemmelse mellem Administrationens Opfattelse af denne Paragraf og den Opfattelse, der har været gjort gældende her i Tinget, saa vilde jeg ganske vist antage, at det havde været det korrekte fra Administrationens Side at holde sig til den Analogi, som bitterlig er til Stede, derved at en Bestemmelse som Søværnslovens § 50 er bleven gældende Lov. Jeg vilde have anset det for det mest korrekte, om man havde fulgt denne Opfattelse. Og hvorfor? Fordi det forekommer mig indlysende, at naar der som i dette Tilfælde altsaa i det mindste maa

siges at være Tvivl om Opfattelsen, om Ordens Mening og Forstaaelse, saa maa man vende tilbage til det, der maa siges og vistnok anerkendes fra alle Sider at have været den oprindelige Lovparagrafs virkelige Hensigt. Den virkelige Hensigt med Hærlovens § 138 maa man jo forudsætte at være den, at ingen bør forfremmes til en højere Stilling i Hæren, uden at han har gjort Tjeneste i en lavere og altsaa vist sig kapabel til at overtage en saadan højere Stilling. Det har jo aabenbart været Meningen dermed, det er det, der ligger bag ved den paagældende Hærløvsbestemmelse, og derom antager jeg dog vistnok alle ville være enige. Naar der imidlertid udtrykkelig ved Søværnsloven er givet Udgang til et begrænset Avancement, saa vil jeg antage, som sagt, at det vilde være mest korrekt fra Administrationens Side at have fulgt denne Analogi. Naar der imidlertid jo kan ansøres en Række af Eksempler paa, at man fra Administrationens Side har hævdet denne Opfattelse om frit Avancement af de i Krigsministeriet ansatte, og der ikke indtil Dato er gjort noget direkte Skridt fra Folketingets Side for at gøre den modsatte Anskuelse gældende, saa antager jeg, at Grunden væsentlig er denne, at der i de foregaaende Tilfælde — vi kende jo en Række saadanne Eksempler — er tilvejebragt et Avancement for Mand, der vedblivende blive staaende i Tjeneste i Krigsministeriet, og der har vist heller ikke været videre Tilbøjelighed til praktisk set at ville modsætte sig Avancement for dem, der ganske vist ogsaa maa siges at gøre Militærtjeneste, om end ikke i den Forstand, som jeg antager, man rettelig maa forstaa Forudsætningen for § 138. Der har altsaa egentlig ikke været nogen Tilbøjelighed til at ville affære et saadant Avancement, for saa vidt de vedkommende vedblivende kom til at gøre Tjeneste i Ministeriet. Hvor der derimod har foreligget Tilfælde — og saadanne har der været forud for dette — hvor den paagældende har kommet til at gøre praktisk Tjeneste siden, er det vist alle Medlemmer bekendt, at det har valet ikke ganske ringe Uvilje, og det ogsaa — kan jeg føje til — inden for Hærens egne Rækker. Og det er jo ganske naturligt, at man ikke med synderlig Tilfredshed ser paa, at et Avancement altsaa bliver skabt ud derved, at Kræfter, der have staaet uden for den praktiske Tjeneste, blive skubbet ind foran for dem, der ellers med Rette kunde vente at komme i Betragtning ved Avancementet. Særlig Opmærksomhed vækker det naturligtvis, naar det gælder Hærens allerhøjeste Post. Det er, jeg gentager